

tilstrækkelige til Vedligeholdelse og Drift af Kirken, og som ogsaa kan være medvirkende til Kirkens indre Udstyrelse. Der var en Mand, som stillede en Grund til Disposition, men han skulde have Svar inden 1. Maj 1920, saa det vil ses at være af ikke ringe Betydning for de Mennesker at kunne faa noget mere Klarhed over dette Spørgsmaal. Jeg har berørt dette Spørgsmaal overfor den højtærede Kirkeminister, og der blev nævnt, at det var, fordi der var saa uhyre Trang til nye Præster i Sønderjylland, at man ikke kunde gaa med til denne Kirkebevilling. Ja, det kunde man selvfølgelig og skulde ogsaa bøje sig for, hvis det var nogen Grund her, men det er det ikke, idet nemlig Sognepræsten i Svanninge er overmaade villig til at forrette Tjeneste i den nye Kirke i Falsled; og hvorfor skulde han ikke være det? Han prædiker jo dog i Skolen og kunde da lige saa gerne prædike i Kirken. Der har aldrig været Tale om fra de Mennesker dernede og heller aldrig været ytret noget Ønske om at faa nogen ny Præst til en Kirke i Falsled, og da Embedet i Svanninge blev slaaget op sidste Gang, forpligtede Sognepræsten sig til at prædike hver anden Søndag i Falsled Skole, saa det kan ikke have nogen Betydning for Præsten, at der blev bygget en Kirke i Falsled. Sognepræsten i Svanninge er altsaa villig til at betjene Falsled Kirke ganske paa samme Maade som Præster i Pastorater med 2 Kirker. Falsled har en særegen Beliggenhed, idet den ligger henimod Faaborg, og naar Faaborg vil udvide sig, vil det rimeligvis blive paa den Grund, der kunde tænkes at komme til at høre til Falsled Kirke. Indbyggerantallet i Svanninge Sogn er meget stort, ca. 2 200 Mennesker, saa det forekommer mig, at der er al god Grund til, at disse Mennesker faar deres Ønske opfyldt. Jeg kan ikke tænke mig — jeg vil nødig tro det —, at det er pekuniære Hensyn, man her har at regne med, thi det forekommer mig, at vi giver saa mange, mange Millioner ud til Folkets materielle Goder, at aandelige Krav nødig af den Grund skulde staa tilbage. Der er her heller ikke Tale om noget overvældende stort Beløb. Jeg haaber, som sagt, at den højtærede Kirkeminister vil give mig grundet Haab om, at Bevillingen vil komme om ikke paa indeværende Finanslov, saa i hvert Fald paa den næste.

Jeg kan ikke slutte mine Udtalelser i dette høje Ting ved denne Lejlighed uden i Lighed med næsten alle foregaaende Ta-

lere at berøre den store Sag, som ligger alle Danske varmt paa Sinde i denne for hele Nationen saa store Tid. Jeg er enig med det ærede 9de Medlem for Hovedstaden (A. C. Meyer), da han i Gaar udtalte, at det havde været smukkere, om vi havde staaet som et enigt Folk her og ikke i Kiv og Splid om det, der burde samle os alle. — Jeg vil gerne indskyde den Bemærkning, at selv om det ærede Medlem ikke fik mig omvendt til Socialismen, fandt jeg meget smukt og sundt i hans Tale i Gaar, der var mange idealistiske Synspunkter, og det virkede velgørende paa mig, for jeg synes, der er saa sørgelig lidt Idealisme i de Tider, vi nu gennemlever. — Selvbestemmelsesretten er en saare smuk Tanke, den eneste sande og retfærdige Løsning af alle nationale Spørgsmaal. Jeg indser fuldt vel Vanskeligheden, men det gør mig alligevel ondt, at det kun bliver saa som saa med denne Selvbestemmelsesret. Jeg vilde have ønsket, at alle Sønderjyder kunde have faaet Lov til at tilkendegive deres Ønske om, hvilken Stat de vil tilhøre. Dette er nu udelukket i den saakaldte 3die Zone. Selv om Resultatet for dem var blevet negativt, havde de dog haft den Tilfredsstillelse at have manifesteret deres Sindelag. Nu haaber vi paa et godt Resultat i 2den Zone. Alle er enige om at faa saa mange Danske som muligt med indenfor Grænsen og samtidig saa faa af fremmed Nationalitet og Tankegang med som muligt, men heri ligger netop Vanskeligheden. Ligesom det i Shakespeares „Købmanden i Venedig“ var Shylock ganske umuligt at faa et eneste Skaalpund Kød, uden at der fulgte Blod med, maa ogsaa vi finde os i — og det gælder endog den allernordligste Del af Sønderjylland — at faa fremmede Elementer med indenfor vor fremtidige Grænse. Jeg beklager de Danske, der maa blive sønden for denne, det er ikke de ringeste, det er dem, der har haft sværest ved at bevare den danske Nationalitet, fordi de har været de faa og ikke har haft den Støtte i hverandre, som deres Brødre i det nordlige, hvor Samkvemmet mellem Nabo og Genbo har kunnet virke til styrkende Sammenhold. Kampen dernede er haard i denne Tid, hvor, som Minister H. P. Hanssen i sin Tid udtalte i dette høje Ting, den sidste og afgørende Kamp føres, hvor vore Landsmænd trænger til al den Støtte, de kan faa. Jeg maa sige, at Udtalelserne for nylig i „Flensborg Avis“ har gjort et dybt Indtryk paa mig. Jeg skal ingenlunde fremkomme med nogen som helst Betragtning over, hvorvidt